

MANTANA 12

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 12

Prosinec 2008

ÚVODNÍK na konec (roku)

Čas, kdy se rok chýlí ku svému konci mám nesmírně rád. Nejen, že je brzy tma, ale také proto, že je v tomto období chladněji, než v jiných částech roku.

Konečně, zase je tu to nekonečné pobíhání po všemožných blbákovech s gigantizujícími přívlastky giga, hyper, super...

Opět je důvod si pořádně zauklízet, aby bylo o svátcích vše, jak má být. Dále spousta drobností, jež je třeba zařídít, jako například sehnat stromček, oběhat besídky dětí (netýká se všech), napéci cukroví, zabalit dárky, rozeslat pohlednice, vyrobit péřky atd. atd.

Ale, ale, to jsem se nechal unést tou předvánoční atmosférou....

Ve skutečnosti jsem chtěl v tomto letošním posledním úvodníku poděkovat jménem Horoklubu všem členům a příznivcům Horoklubu za to, že jsou členy a příznivci Horoklubu. Zejména pak ovšem těm, kteří dělají něco navíc, starají se o chod klubu, a šíří jeho slávu po zemích Koruny české i mimo ni.

Především je třeba ocenit Pavla Bohuňka a celý jeho redakční tým za splnění snu celých generací chomutovských horolezců o vlastním měsíčníku. Dále je třeba poděkovat všem dopisovatelům, bez kterých by se tento sen rozplynul jak pára nad hrncem. Letošovi za vzorné mnohaleté vedení klubu, našemu finančnímu Coperfieldovi s krycím jménem Jířa za to, že klubová pokladnička nikdy nezeje prázdnotou, celému výkonnému výboru za to, že výkonně vykonává co vykonávat má, našim vedoucím horokroužků – Bohoušovi a Jířovi za neobyčejně nesnadnou a odpovědnou práci s horopotěrem a horomládeží, dalším třem našim instruktorem za pomoc dvěma výše jmenovaným vedoucím, webmasérce Petře za to, že naše stránky udržuje v kondici, Honzovi za dotažení knižní kroniky klubu do zdárného konce, všem ostatním, kteří čas od času přiloží ruku k dílu, dále členkám horoklubu, které nezištně rodí potenciální horoklubácký potěr jak na běžícím pásu a nakonec vlastně i těm, kteří už třeba ani nelezou a přesto platí příspěvky.

Pokud jsem na někoho nebo něco důležitého zapomněl, moc se omlouvám, ale patří mu vřelé poděkování samozřejmě též.

Ještě jednou dík a do roku příštího pevné zdraví, všeho víc a o krok vejš !

Párek

Poslední slanění Horoklubu Chomutov

29.10 - 2.11.2008

Jířa Šťastný

Kulturně společenská akce „Poslední slanění“ je každoročně neformálním zakončením horolezecké sezóny. Letos jsme pro její konání vybrali Hotel Habsburk v Českých Hamrech a termín 1.11. 2008.

Ačkoliv akce oficiálně začíná až v sobotu dopoledne, již v pátek večer se v hotelu schází skupina asi dvaceti členů a příznivců klubu, kteří to už do soboty nemohli vydržet, a proto přijeli dřív. Svinča s Lubošem vytahují kytary, přidává se i Jakub a za chvíli

už většina lidí tančí na parketu. Zábava je skvělá a tak se nikomu nechce jít spát, ale ráno nás čeká bojová hra, takže není zbylí.

Počasí po ránu je jako vystřižené ze žurnálu, postupně se scházíme před hospodou, kde na sluníčku postáváme jenom v tričkách, protože je neskutečné teplo. Tohle jsme na posledním slanění už hodně dlouho nezažili. Přijíždějí další a další kamarádi, až je nás nakonec neskutečných 70. Nemalou část z tohoto počtu sice tvoří děti, ale i tak je dospělých určitě přes padesát, což je zřejmě nový rekord.

Organizace hry se letos ujaly holky: Hanka a Deiva, tak jsme všichni zvědaví, co si na nás vymyslely. Nejprve se dělíme do dvou družstev: jedni jsou označeni bílými fáborky (dostávají pracovní označení „Bubáci“) a druzí barevnými (Strašidla). První soutěž se koná přímo na prostranství před hotelem, kde je vhodný prostor pro nakreslení soutěžních polí. Cílem soutěže je přesunout všechny členy družstva z levé poloviny do pravé, přičemž každý může stát jen v jednom poli a pro přesun je možné využít volné pole uprostřed. Bubáci

volí techniku přesunu po botách svých kolegů a první soutěž vyhrávají.

Po ukončení soutěže se přesouváme po silnici k lesu, kde se na louce koná druhá soutěž. Jelikož má jedna z pořadatelek (Deiva) zlomený kotník, většinu cesty jí vezeme na kárce, aby se mohla také zúčastnit. Druhá soutěž se jmenuje „Monstrum“ a jejím cílem je vytvořit ze 13-ti členného týmu monstrum o dvaceti nohou a šesti rukou, které se musí co nejrychleji přesunout do cíle. Družstva volí opět rozdílné taktiky, ale úspěšnější jsou zase Bubáci.

Odbočujeme ze silnice na lesní cestu, po které pokračujeme mezi nádherně zbarvenými stromy až do místa konání třetí

soutěže. Družstva se na cestě řadí do zástupu a pod bundami si provlékají lano. Na jeho konci je umístěná plastová láhev, která má na obou stranách otvor, aby se mohla po laně posouvat. Cílem soutěže je přesunout láhev po laně pod bundami všech soutěžících k prvnímu členu družstva a společně pak doběhnout do cíle. Vítězi této soutěže se stalo družstvo Strašidel, protože nebyli tak upjatí a měli bundy více rozepnuté.

Pro čtvrtou soutěž je mezi stromy nataženo lano ve výšce zhruba 1,5 m, které představuje vedení vysokého napětí. Účelem této soutěže je přepravit přes lano postupně celé družstvo tak, aby se ho nikdo nedotknul. Ačkoliv se Strašidlům během soutěže podařilo ulomit klíčovou větev na stromě, přesto dokázali zvítězit.

Za krásného počasí pokračujeme dále po cestě až na rozcestí, kde se koná pátá soutěž. Pomocí lana vymezujeme prostor zhruba 5 x 5 metrů, kam přicházejí soutěžící. Všichni dostávají přes oči šátek a kolem pasu

balónek. Jejich úkolem je poslepu prasknout všechny balónky soupeře. Soutěž je velice zajímavá nejen pro soutěžící, ale i pro diváky. Vítězi se tentokrát stávají Bubáci a opět se ujímají vedení.

Šestá soutěž se koná kousek dál ve stínu lesa. Všichni soutěžící si musí sundat ponožky a pověsit je na provaz, natažený mezi stromy. Potom se staví opět do zástupu a postupně vybíhají. První z družstva musí přinést nějakou ponožku, předá ji dalšímu a ten k ní musí najít druhou do páru. Které družstvo nasbírá více párů, stává se vítězem. Souboj je velice vyrovnaný, dokonce dochází i k několika menším potyčkám, ale vítězství je tentokrát na straně Strašidel, čímž srovnávají skóre na 3:3. Rozhodnout o celkové vítězi tedy bude muset poslední soutěž.

Opouštíme cestu a azimutem míříme na skalku na hřebeni. Kapitáni obou družstev dostávají lana a jejich úkolem je během minuty je co nejvíce zamotat. Po té si je prohazují a kdo své lano dříve rozmotá a sbalí do panenky, bude vítězem. Za výrazné podpory ostatních soutěžících nakonec vítězí LeToš. Je vidět, že s motáním a rozmotáváním lan má již dlouholeté zkušenosti, ale ani Blahouš se v tomto ohledu nemá za co stydět. Vítězné

družstvo Strašidel dostává sladkou odměnu a pak už nastává čas na vlastní akt posledního slanění. Instalujeme tedy lano a postupně sjíždíme „na Dülfera“ z nevysoké skalky a odcházíme zpět do hotelu, protože už nám všem řádně vyhládllo.

Po posilnění a doplnění tekutin se scházíme na sále a očekáváme příjezd kapel. Mezitím se zdravíme s nově příchozími a povídáme si s lidmi, které jsme třeba celý rok neviděli. Kolem šesté večer přijíždí chomutovská kapela Album, staví aparaturu a ladí. Za chvíli doráží i druhá kapela River z Plzně. Asi v osm hodin začíná hrát Album svou první sérii bluegrassových písní a lidé se hned vrhají na taneční parket. Zábava se začíná slibně rozjíždět. Přestávky mezi jednotlivými sériemi vyplňujeme dalšími veselými soutěžkami. Zhruba v deset hodin se kapely střídají a na scénu přichází River, která svými rockovými až metalovými kusy okamžitě zaplňuje celý parket. Zábava graduje a nálada je opravdu výborná. Když kolem jedné hodiny ranní chce River odjet, musí nejprve několikrát přidat. Pak nastupuje opět Album a hraje asi do tří pro ty nejsilnější tanečníky. Závěrečné zhodnocení akce probíhá do časných ranních hodin na baru.

V neděli ráno se postupně scházíme na snídani, líčíme si vzájemné pocity, ale všichni se shodujeme na tom, že letošní poslední slanění se opět povedlo. Tak snad zase za rok. A kde? No to se ještě uvidí, ale určitě zase někde jinde.

Ještě jednou touto cestou děkuji holkám za organizaci hry a doufám, že příští rok se této nevďěčné role opět někdo ujme se stejnou vervou.

Jířa

Ve čtvrtek 4. prosince 2008 na nás opět „čekala“ Mikulášská stěna Horoklubu v Kadani.

Sladkými pozornostmi ověšená, už se nemohla dočkat, jak že si to pro ně bude muset mládež Horoklubu zase vylézt. Nic naplat, v našich dvou kroužcích mládeže jsou adepti horolezeckého sportu, budoucí mistři světa Mrázkové nebo horští vůdci, co si vyberou lezecký sport a hory nabízejí mnoho, jde o to, co si zvolíte. A tak jsem i letos přichystal změnu. Čokolády visely kousek, kus, některé i pěkný kus od stěny. A kdo si pro ně „šel“ po vylezené cestě (různých obtížností) – musel skočit nebo zvolit tzv. “pendl” a zhoupnout se na laně – a trefit. Kdo netrefil, neutrl. Jako malý Pěťa, odvážně skočil až zpod střechy tělocvičny, aby poté čokoládu minul. To byly slzy. Ale protože je šikovný a odvážný, druhý pokus vyšel vítězně. Část dobrot od Mikuláše Horoklubu byla dosažitelná lehce, to pro ty začínající. Ale dvě byly jen pro ty lezecky zdatnější. Přesto nic nezbylo. Lezlo se a trhalo až do vyčerpání zásob. A to je dobře, tak to má být.

Pro příští rok máme příslibenou účast Mikuláše i s celou svojí družinou, bude to opět veselejší. A mládeži klídek, nikdo čertovi neuteče - Mikuláš i čert dobře lezou!!

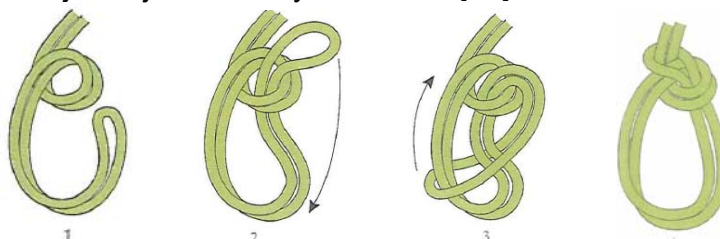
Ahoj v prosinci 2009, zatím lezte, lezte dobře a hodně
Bohouš

Oprava z Mantany 11/2008

V předchozím čísle byl obrázek uzlu v článku od Bohouše Dvořáka chybně označen jako Dvojitá dračí smyčka. Správně se tento uzel jmenuje Dračí smyčka se zdvojeným závitem.

Pro úplnost přikládáme správnou Dvojitou dračí smyčku:

Historie se opakuje, stojíme spolu se Svinčou ve 04.30 h na parkovišti u hotelu Türlwand (1680m). Jen trochu víc věříme, že dnes vylezeme Pichlweg na jižní stěnu Dachsteinu. Balím si věci na bivak a 2l Coly. Jak říká Svinča, ještě hranolky a hambáče. Věřím tak moc, že si odmítám vzít lezečky, už tak mám plný batoh.

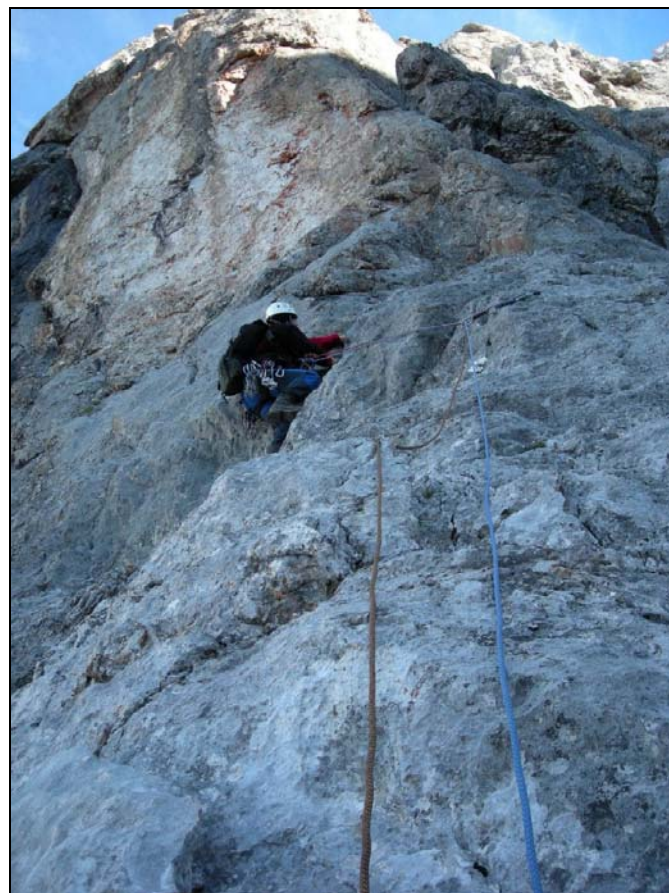
Stoupáme v temnotě, Svinča první, najednou ho něco směrem ke mně katapultuje a já stačím dát jen ruce před sebe, abych zastavil jeho pád. Drží si oko a po bližším přezkoumání zjišťujeme, že má roztržené dolní víčko na pravém oku. Naštěstí je Milan schopen jít dál. Co se stalo? Prostě jsme přišli k plotu z ostnatého drátu a místo, aby šel vůdce do něčeho, co nápadně připomíná bránu pro lidi, tak zvolil vyšlapanou stezku a narazil do „neviditelného“ drátu. Ještě že tak, mohlo to skončit hůř.

O půl hodky později stojíme u chaty Dachsteinsüdwandhütte (1871m) a nevěříme svým očím. Na policích v horní části jižní stěny se nachází čitelné vrstvy sněhu. Svinča mi sděluje, že výstup považuje za riskantní nebo přinejmenším zdoluhavý a já jen tiše polykám knedlík zklamání. Musím s ním však jen souhlasit. Jako kouzelník vytáhne ze svého „klobouku“ další variantu a to kopec Austriascharte (cca 2700m) cestou Südkante 5-. Já bych radši turistikoval, ale to Svinča nekompromisně odmítá. Jsem si vědom toho, že plně naložený a bez lezeček „závratné“ obtíže nevylezu a už vůbec ne na prvním. Upozorňuju na to parťáka, ale ten věří v naše schopnosti. Ještě mi sděluje cosi o „nedoporučení hodném“ přístupu, ale já tuto informaci rychle vypouštím. Chyba.

Stoupáme bez obtíží svahelem k nástupu cesty, několikrát se ohlédnou do údolí naplněného mlhou, které se teprve probouzí a okouzluje mě východ Slunce, jenž opatrně ohřívá stěny kolem. Nádhera. Bereme mačky a prostoupíme zmrzlým

sněžným splazem o délce cca 100m, pomáhám si cepínem. Svinča vypadá komicky, doslova krví podlité oči a v ruce hrot místo cepínu.

Na „suchu“ sundáváme mačky a čeká nás velice nepříjemná pasáž, rozlámaný kuloár, kde je třeba se pohybovat s nejvyšší opatrností. Lezeme sólo, neboť zde v podstatě nevidím možnosti zajištění. Nechám Milana utéct, ať po mně nehází kameny. On bez zaváhání překonává pasáže, kterým s oblibou říká „Hillaryho výšvihy“. Po hodné chvíli na mě křičí, že mi hodí lano na zajištění. Lano ode mě v členitém terénu přistává asi dvacet metrů. Víím, že je to nebezpečné, musím překonat dva výšvihy s malými a lámavými chytty a jen omezenými možnostmi pro podporu nohou. Až u třetího výšvihu ke mně dopadá lano, tak se přivazuju. Dolézám k Milanovi a již jistěni traverzujeme opět rozlámaným terénem pod

samotný nástup stěny. Minulé dvě „délky“ rozdýchávám více, než si jsem schopen připustit, a když vidím, co čeká dále pro mé pohorky, tak chci vzít „do zaječích“. Navrhuju návrat, Svinča odmítá. Hm, to je fakt, zpětný chod by byl velice nebezpečný. S nevolí se podvoluju a doufám ve své sporé zkušenosti s horským lezením a v můj fyzický fond.

Prvolezec stoupá nakloněnou stěnkou k prvnímu borháku, ve které se nachází pár spárek. Funí, mlčí, ale dostává se ke koutu. Nevidím ho, ale vím, že se pomalu posouvá. Nic neříká a to je divné. Konečně mi dává povel k postupu. Již

stěnka mi dává řádně do těla. Kde pohory ztrácejí oporu, musí převládnout síla paží. Zatím se daří, ale teď mě čeká dokonalý kout se spárkou uvnitř, který překonávám jen s nejvyšším vypětím sil. Funím jak lokomotiva, Svinča se na mě tiše dívá, pak se mi začne přátelsky smát. Už ho znám, proto chápu, že on leze také na hranici svých možností. Svinča pokračuje, já pochybuju, že bych to zvládl na prvním. Nacházím se nalevo od koutu, který končí kousek nad mou hlavou. Najednou začínají lítat kameny. Jen ať si lítají, je jich sice požehnaně, ale i když mají dráhu v mé bezprostřední blízkosti, v podstatě mě neohrožují. Najednou však slyším Svinčův nesrozumitelný výkřik, prosvíští žudr o velikosti větší cihly. Mám na zádech divné mrazení. Pak opět padají menší kameny a najednou z koutu sklouzává lano, dobírám snad 5 metrů. Snažím se zachovat klid a křičím na Milana, jestli je v pořádku. Ten se neozývá, i když jsme se celou dobu slyšeli, přestože nás oddělovala celá délka lana. Hulákám nekonečně dlouhou dobu, ale nic. Už se vidím, jak volám vrtulník. Najednou se Milan nesrozumitelně ozve, to ale neznamena, že je v pořádku. Až opět za chvíli slyším, jak nadává, že ztratil cestu, a že se musel vrátit. Je mi jasné, že je v pořádku. Hurá. Dolézám do jeho blízkosti a vidím přímo před „frňákem“ borhák. Jde do mě nával vzteku, ale v tu chvíli si nejsem jistý, jestli je to proto, že Milan ztratil cestu, protože přehlídl evidentní ukazatel v podobě borháku a kvůli tomu mě bombardoval šutrákama nebo snad, že ho považuju za nezodpovědného, protože jsem měl o něj strach jak sviňa a on mě nechal vycukat. Tak jako tak na půl pusy vybuchuju, což Svinča považuje za projev mé neschopnosti snášet obtíže hory.

Třetí délka je pro mě křest ohněm. Stojím na štandu a jsem zcela vyprahlý, mám žízeň. Jsem navztekáný na Milana, ale obdivuju ho. Leze bravurně v „bagančatech“ a s batohem na zádech. Mám pocit, že celou délku jen shybuju na jedné ruce až do vyčerpání. Nechci se ale vzdát a tak nehákuju, bojuju a přitom nadávám na všechno, co vidím. Asi Svinču mýma kecama pěkně štvu. Přeju si, aby to už skončilo. Jsem na sebe „nasranej“, ani nevím proč. Snad proto, že nejsem schopen přijímat útrapy s takovým klidem jako parťák. Přichází mrak, který nás pohlcuje do svých „hlubin“. Svinča se snaží spěchat kvůli orientaci, já taky. Obtížnost stěny pozvolna klesá a já již lezu celkem v pohodě. Ještě tři délky, ještě dvě. A už na mě Milan křičí, že jsme blízko vrcholu. Poslední jednoduchou délku tahám já a uvědomuju si, že pocity prvolezce jsou zcela odlišné od druholezce. Člověk se dostává do transu. To je krása.

Nadhazuju, že mám dost adrenalinu, a že jako správný masňák pofrčím lanovkou dolů. Svinča mi bez zaváhání sděluje, že nás čeká pěkná ferrata do údolí. Má pravdu, je perfektní vylézt cestu od spoda na vrchol a opět po svých dolů. Podvoluju se a bez obtíží klesáme po „vydrátované“ trase do údolí. Fyzicky se cítím překvapivě dobře, ale mám smíšené pocity, z dojmů ze stěny.

Teď jsem si jist, cesta námi lezená má krásné pasáže. Vyzkoušel jsem si obtížnější lezení s „bagančaty“ a plným batohem. Myslím, že to bylo pro mě hodně přínosné. Lezení v horách není žádná sranda. Tam se o návrat domů musí bojovat. Díky Milane za pěknou školu :-).

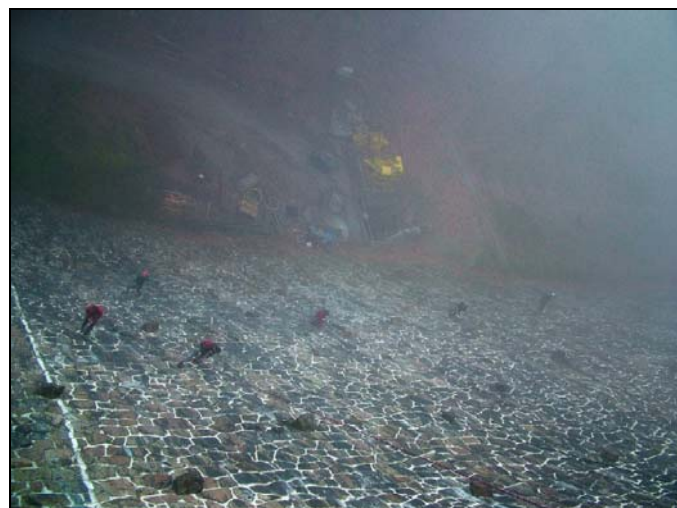
Blahouš

O potřebě brigády na vzdušné líci Janovské přehrady mluvil Párek už dlouho, ale kde sehnat dostatek lidí, kteří by přijeli o víkend zadarmo na brigádu, když každý pojede raději lézt někam do skal? Jako ideální místo pro domluvení takové akce se nakonec ukázalo poslední slanění, kde se tradičně schází skoro celý klub. Jako nejlepší termín byl zvolen listopad, protože na lezení už bývá většinou zima a obvykle i prší. Zdá se, že představa slanění a lezení po přehradě zaujala hodně lidí a tak domlouváme nejbližší možný termín – příští neděli. V sobotu je sice brigáda na umělé stěně v Kadani, ale snad to nějak zvládneme obojí.

V neděli 9.11.2008 se mezi devátou a desátou hodinou sjíždíme u přehrad. Přijíždíme postupně, protože značení příjezdové cesty k přehradě směrem od Chomutova je nulové, takže skoro každý v Litvínově bloudí. Většinou parkujeme u domku hrázného, někteří na druhé straně. Paní hrázná nás vítá značně nepřívětivě, ale nakonec nás přeci jen pouští na korunu hráze.

Mlha je hustá tak, že by se dala krájet Jsem mile překvapen, kolik se nás nakonec schází - po rozvěšení lan pokrýváme celou levou polovinu přehrady. Zkušenější bez problémů přelézají přes hranu hráze a slaňují dolů, nováčkům trvá nástup do slanění trochu déle. Při slanění čistíme spáry mezi jednotlivými kameny od náletů a mechu. Cestou si povídáme, žertujeme a je docela legrace. Po slanění někteří nasazují jistítka a se sebejištěním lezou zpět nahoru, jiní nasazují šplhadla a nahoru stoupají pomocí nich a zbytek jde nahoru po svých podél hráze přehrady. Já volím cestu kaskádou, abych se podíval, jak po těch 15-ti letech od opravy vypadá. Všichni se opět scházíme na koruně hráze a dáváme si malou svačinu. Po té vytahujeme lana zpět nahoru a přesouváme je na druhou polovinu hráze. Tentokrát už je nástup do slanění výrazně rychlejší. Za chvíli jsme dole, protože pravá polovina hráze byla podstatně čistější. Po výstupu zpátky nahoru balíme věci a kocháme se nádhernou okolní krajinou. Mlha se zvedá a vykukuje dokonce sluníčko. Za nepříjemných řečí paní hrázně opouštíme přehradu s pocitem příjemně stráveného dne.

Myslím, že akce se povedla a jestli bude ještě někdy potřeba, tak určitě nebude problém ji třeba za rok zopakovat, pro změnu na jiné přehradě.

Jířa

V sobotu 29.11.2008 se uskutečnil již pátý ročník této významné akce, pořádané Horoklubem Chomutov. Na startu ve Vysoké Peci se schází asi 25 účastníků. Z toho ale jenom šest běžců, ostatní jsou „pěšáci“, kteří si jdou trať jenom projít. Letošní klimatické podmínky jsou opět kvalitní, protože na trase leží několik centimetrů sněhu, takže je jasné, že letos traťový rekord nepadne.

Start je kvůli pozdnímu odjezdu časoměřičů odložen a tak „pěšáci“ vyráží na trať v 11:15 hod a závodníci až v 11:35 hod. Celá trať má převýšením asi 500 m a končí na vrcholu Jedláku v nadmořské výšce 851 m. Trasa je opět libovolná, každý si může běžet kudy chce a trasu si zvolit podle svých schopností, zkušeností a momentální sněhové situace.

Letos jsem v cíli s LeTošem a Deivou, kteří mi pomáhají vařit čaj, měřit čas a fotit.

Jako první dobíhá do cíle horký favorit Pepíno Kotyk v čase 34:03 min, čímž zaostává za svým rekordem z roku 2006 o pouhé 3:06 min, což je ve sněhu opravdu slušný výkon. Druhý je Jarda Karas Karásek se ztrátou 7:05 min a třetí Honza Nebíčko Nebeský, který dobíhá 8:30 min za vítězem. Další z favoritů - Honza Stütz zabloudil v mlze a dobíhal až na čtvrtém místě se ztrátou 8:37 min. Páté a šesté místo obsadili Mates a Vojta Šťastný. Z „pěšáků“ dorazili na vrchol jako první Easy a Eny, po nich postupně dochází i ostatní. Mezitím nás na vrcholu navštěvují i běžkaři, kteří přijíždějí z Lesné (Svinča, Květa, Zdena, Bára) a pěšky přichází Jirka. Za dvě hodiny od startu už jsme na vrcholu všichni, posilnění čajem a

tatrancami a zahajujeme přesun na Lesnou, kde máme zamluvený stůl. Po vydatném obědě LeToš vyhláší výsledky, předává diplomy a hodnotí celou akci.

Nejmladším účastníkem závodu byl letos osm týdnů starý Radeček Veselý a jen o čtrnáct dní starší Broněček Bandas, které na vrchol vynesli jejich rodiče. Mezi běžci byli

nejmladšími Matěj a Vojta Šťastný (necelých 14 let).

I přes poměrně nepříznivé klimatické podmínky byl tedy běh úspěšný. Škoda jen, že letos nikdo neběžel v ženské kategorii.

Jířa

Výsledková listina:

Muži

1	Pepíno Kotyk	34:03	min	
2	Jarda Karásek	41:08	min	7:05:00
3	Honza Nebeský	42:33	min	8:30:00
4	Honza Stütz	42:40	min	8:37:00
5	Mates Šťastný	47:24	min	13:21:00
6	Vojta Šťastný	62:33	min	28:30:00
7	Easy	70:21	min	
8	Radek + Radeček	100:00	min	
9	Broněk	100:00	min	
10	Honza	110:00	min	
11	Tomáš	120:00	min	

Ženy

1			min	
2			min	
3			min	
4	Eny	69:31	min	
5	Šiška + Broněček	98:00	min	
6	Katka	99:00	min	
7	Jana	100:00	min	
8	Alžběta	100:00	min	
9	Martina	100:00	min	
10	Mirka	110:00	min	
11	Kamča	120:00	min	

Trat'ové rekordy:

muži:				
2006	Pepíno Kotyk	30:57	min	
2008	Pepíno Kotyk	34:03	min	3:06
2005	Jarda Ďurkovský	41:23	min	10:26
2004	Pája Suchopárek	45:00	min	14:03
2007	David Šimek	47:29	min	16:32

ženy:				
2005	Iva Bartůňková	44:54	min	
2006	Lucka Fischerová	47:22	min	2:28
2004	Dejvina Šišovská	49:00	min	4:06
2007	Petra Šišovská	50:43	min	5:49

Příspěvky pro rok 2009

	<u>Celkem</u>	<u>pro klub</u>	<u>pro ČHS</u>
• Přispívající do 15-ti let (do ročníku 1995)	200,- Kč	100,- Kč	100,- Kč
• Činní do 18-ti let (1994 - 1992)	300,- Kč	200,- Kč	100,- Kč
• Činní ve věku 18 let (1991)	400,- Kč	300,- Kč	100,- Kč
• Činní (od ročníku 1990)	400,- (800) Kč	400,- Kč	400,- Kč
• Zakládající	0 (400,-) Kč	0,- Kč	400,- Kč
• Zakládající (vstupní poplatek)	5.000,- Kč		

Členové našich kroužků mládeže platí automaticky v rámci klubových příspěvků i příspěvky do ČHS, protože na ně dostáváme od ČHS dotace. Dospělí se musí sami rozhodnout, jestli chtějí kromě klubových příspěvků zaplatit přes klub i příspěvky do ČHS, popř. jestli si zajistí individuálně členství v jiném horolezeckém spolku (Alpenverein, JAMES, DAV apod.).

Příspěvky je možné zaplatit hotově nebo bankovním převodem na klubový účet č. 2111750217/0100 (jako variabilní symbol použijte své rodné číslo). Poslední termín, kdy se příspěvky vybírají bez penále je únorová schůze, která se bude konat v pondělí 2.2.2009. Kdo chce mít průkaz ČHS už v lednu, měl by zaplatit nejpozději na lednové schůzi, která bude 5.1.2009 od 18.00 hod v restauraci U kocoura v Chomutově.

Jířa

Vánoční stěna 2008

Zveme všechny na „Vánoční stěnu“, Horoklubu, která se bude konat ve čtvrtek 18. 12. '08 - od 16.00 do 18.00 hod. na umělé stěně.

Tato akce bude opět ve znamení recesních soutěží a soubojů v disciplínách, kde se bez horolezecké přípravy neobejdete. Humor, recese a legrace. K léty osvědčeným soutěžím přidáme nové neotřepané a pro vás překvapující. Budete čubrnět!

Zve vás Bohouš

HÁDEJ, HÁDEJ KVAKOŠI

Příroda je mocná čarodějka a některé přírodní úkazy doslova hraničí s paranormálními jevy, které lze běžným rozumem jen těžko obsáhnout. Jeden z těchto fenoménů se podařilo zachytit na uvedeném snímku, jež zde předkládám jako výzvu všem znalcům tajemných zákoutí. O jaké partie se ve skutečnosti jedná?

- a) vrcholové partie Elbrusu
- b) vrcholové partie Kozích štítů
- c) vrcholové partie ženské hrudi

Své tipy zasílejte jako vždy na adresu Horoklubu. Správné odpovědi budou slosovány a výherce obdrží luxusní zájezd do horoucích pekel anebo do Orasína.

Zimní Tatry 2009

Protože už se nás několik členů Horoklubu ptalo na zimní soustředění ve Vysokých Tatrách, rozhodl se výbor klubu touto cestou zjistit zájem o tuto akci. Pokud by tedy někdo z členů klubu rád vyrazil v lednu nebo únoru na týden do Tater, tak ať se ozve nejlépe E-mailem na adresu: horoklub@horoklub.cz nebo ať to dá vědět někomu z výboru klubu. Problém je ale termín, protože někdo z instruktorů může jet o jarních prázdninách, které jsou pro Chomutovsko v termínu **7. 2. - 15. 2. 2009** a někdo naopak v tomto termínu nemůže. Jelikož toto je poslední termín, který je ještě mimosezónní (takže za nižší cenu), předpokládám, že o něj bude největší zájem. Proto by bylo dobré, kdyby každý, kdo chce jet, řekl, zda by mu spíše vyhovoval termín jarních prázdnin nebo spíš **31. 1. - 7. 2. 2009**.

Pojede se asi opět na Brnčálu, kde jsou pro začátečníky ideální podmínky k výcviku a dobré zázemí (viz: www.zelenepleso.sk). Kdo chce jet, tak ať dá vědět nejpozději na lednové schůzi, protože chatu je nutné zamluvit.

Pozn.: V rámci tohoto soustředění je samozřejmě možné si udělat zimní metodiku

Jířa